

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **LIPEKA s. r. o.**, IČ 27736971
Sídlem K výtopně 1224, 156 00 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem
sídlem Dukelská 15, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019 č. j. 24515/19/5300-21443-712603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí vydanému Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) dne 1. 12. 2017, č. j. 8557333/17/2005-53524-110122, jímž byla za zdaňovací období prosinec roku 2015 vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 1 198 128 Kč.
2. Podstatou sporu je neuznání nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění žalobkyní od společnosti STEBOR s.r.o. (dále jen „STEBOR“) a od společnosti Emiar s. r. o. - v likvidaci (dále jen „Emiar“).

3. Žalobkyně, společnost LIPEKA s. r. o. (dále jen „žalobkyně“ nebo „LIPEKA“) v podané žalobě tvrdí, že v dané věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, neboť nebyly provedeny žalobkyní navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, přičemž neprovedení těchto důkazů nebylo řádně odůvodněno. Současně žalobkyně uvádí, že důkazy, které byly v daňovém řízení provedeny, byly žalovaným hodnoceny nesprávně. S ohledem na uvedená pochybení zaujaly správní orgány nesprávný právní závěr ohledně splnění nároku na odpočet daně dle ust. § 72 a ust. § 73 zákona o DPH.
4. Námitky žalobkyně lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
5. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nesprávné hodnocení důkazů.
6. Žalobkyně nesouhlasí s hodnocením provedených svědeckých výpovědí P. L., I. K. a J. P., neboť právě jejich výpovědi prokazují přijetí zdanitelného plnění od společností STEBOR i Emiar.
7. Konkrétně žalobkyně namítá, že závěry žalovaného jsou v rozporu s obsahem výpovědi svědka P. L., který výslovně uvedl, že jedním z majitelů firem byl pan T., majitelkou druhé firmy byla žena, rovněž uvedl, že byl opakovaně přítomen obchodním jednáním mezi žalobkyní a jmenovanými společnostmi. Svědek zajišťoval tlumočení v ruštině, neboť majitelé společností byli Bulhaři, výslovně uvedl, že předmětem obchodu byla reklamní práva a přenechání zakázky na dva domy, přitom práva, která byla předmětem obchodu mezi žalobkyní a společnostmi STEBOR a Emiar jsou způsobilým předmětem převodu. Svědek rovněž uvedl, že byl opakovaně (6x až 7x) přítomen předání peněz mezi žalobkyní a zástupci společností, popsal, konkrétně čeho se týkaly reklamní činnosti, když výslovně uvedl „dvě divadla, MD Brno, Slovácký divadlo, golf Slavkov, 3 hokejové mužstva, Zlín, 2 nebo 3 z nižší soutěže a pak hlavně Brno magistráty, takový ty obrazovky a některý STK po Brně“. Z uvedených důvodů žalobkyně nesouhlasí s žalovaným, že svědek P. L. nedisponuje informacemi k předmětným obchodním transakcím, neznal jména majitelů firem, zastupování majitelů firem měl provádět na základě osobní dohody; nedokázal odpovědět, čeho se týkaly stavební práce sloužící k zajištění technické podpory.
8. Žalobkyně připouští, že svědkyně I. K. stran společností STEBOR a Emiar ve své výpovědi uvedla, že jí názvy těchto společností nic neříkají a nikdy s nimi nejednala. Podle žalobkyně však paní K. nemusela tyto společnosti znát, neboť nebyly dodavatelem reklamy, se kterými paní K. běžně jednala. Předmětem plnění od těchto společností bylo poskytnutí práv a know how, nikoliv poskytnutí konkrétních reklamních činností, avšak svědkyně spolupracovala s dodavateli na realizaci zakázek, které byly předmětnými společnostmi „odprodány“ žalobkyni. Žalobkyně upozorňuje, že svědkyně vypověděla, že dodavateli reklamy (reklamních ploch) byli mj. hokejové kluby, divadla (MDB, Slovácké divadlo), což koresponduje s výpovědí svědka L., který při specifikaci dodávek reklamních činností, které byly předmětem zdanitelného plnění, uvedl stejné dodavatele. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že ze svědecké výpovědi svědkyně K. vyplynuly rozpory v úhradách, neboť z její výpovědi vyplývá, že svědkyně se mohla pouze domnívat, jaký byl způsob úhrady faktur, když sama faktury nevystavovala, tuto záležitost měla na starosti účetní. Žalobkyně dodává, že svědkyně potvrdila, že zná fotografie, které jí byly předloženy zástupcem žalobkyně, neboť jí tyto byly poskytnuty od subdodavatelů. Žalobkyně z uvedeného dovozuje, že svědkyně tak potvrdila, že žalobkyně skutečně uskutečňovala reklamní činnost a tato reklamní činnost úzce souvisela s předmětným zdanitelným plněním (odkoupené zakázky, know how, shodní dodavatelé dle výpovědi svědka L. a

svědkyně K.). Z těchto důvodů nesouhlasí žalobkyně se závěrem žalovaného, že výpověď této svědkyně vyvrací uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je deklarováno na dokladech vystavených předmětnými společnostmi.

9. Žalobkyně nesouhlasí ani s posouzením výpovědi svědka J. P., který výslovně uvedl, že pracoval u žalobkyně jako řidič a vozil věci, lidi, zaměstnance dle pokynů pana H., jednatele žalobkyně a svou činnost vykonával v Brně, Blansku, svědek zcela konkrétně popsal, jakou činnost pro žalobkyni vykonával. Svědek také uvedl, že žalobkyně se zabývala činnostmi stavební i reklamní, a že reklamní činnost vykonávala žalobkyně pro společnost Brněnská reklamní správcovská nebo něco takového, kdy přesný název si nebyl již s odstupem času schopen vybavit. Na dotaz zástupce žalobkyně však uvedl, že se mohlo jednat o společnost Brněnská produkční. Podle žalobkyně tak potvrdil, že odběratelem reklamních činností byla právě tato společnost. Svědek také potvrdil, že zná svědkyni K., která pracovala pro žalobkyni a měla na starost reklamní činnost. Na základě uvedeného nesouhlasí žalobkyně s žalovaným, že svědek odpovídal na otázky správce daně nekonkrétně, že nedokázal ani s jistotou říci, jakou činnost u žalobkyně vykonával on a jakou činnost vykonávala přímo žalobkyně.
10. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že provedené svědecké výpovědi jsou žalovaným hodnoceny nesprávně. Žalovaný dospěl na základě hodnocení svědeckých výpovědí k některým závěrům, které jsou zcela v rozporu s obsahem předmětných výpovědí.
11. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá neprovedení žalobkyní navržených důkazů.
12. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že nebyl proveden opakovaný výslech jednatele žalobkyně, pana H. Při (jediném) výslechu dne 13. 4. 2017 správce daně panu H. nepoložil žádnou otázku na konkrétní skutečnosti týkající se prověřované věci, ačkoliv o to pan H. správce daně žádal. Podle žalobkyně mu měl umožnit znovu se vyjádřit a to ke konkrétním sporným skutečnostem. I když žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 24/2010-17 a č. j. 7 Afs 15/2003-99, ze kterých vyplývá, že výslech osoby jednající jménem daňového subjektu nelze považovat za výslech v postavení svědka, přesto i výpověď této osoby je způsobitelným důkazním prostředkem, a správce daně je povinen se s takovým důkazem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat.
13. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s postupem žalovaného ve vztahu k zajištění výslechu pana N. B. T., jednatele a společníka obchodní společnosti STEBOR. Žalovaný uvádí, že byly využity všechny zákonné možnosti k předvedení svědka, když mu bylo zasláno předvolání, následně opakované předvolání a vzhledem k tomu, že se ani na jedno z předvolání svědek nedostavil, byla Policie ČR požádána o jeho předvedení, avšak ani touto cestou se svědka nepodařilo předvolat. Žalobkyně však již v odvolacím řízení uvedla, že podle obsahu trestního spisu vedeného ve věci podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, kdy oznamovatelem byl správce daně, se Policii ČR podařilo místo pobytu pana T. zjistit a svědka vyslechnout. Správce daně jako oznamovatel má právo do spisu nahlížet a žalobkyně navrhla k provedení důkaz spisovým materiálem Policie ČR, z něhož mohl žalovaný čerpat i informace na kontakty na navržené svědky. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 33/2011-78, které se zabývá rozdíly mezi trestním a daňovým řízením a z něj vyplývá, že příznivý výsledek trestního řízení pro obžalovaného může být ovlivněn i nedostatkem důkazů shromážděných v jeho neprospěch, zatímco v

daňovém řízení může mít shodná skutková situace pro tutéž osobu výsledek zcela opačný. Uvedené nemůže být podle žalobkyně důvodem k závěru, že provedení důkazu trestním spisem není na místě.

14. V souvislosti s navrhovaným výsledkem paní M. T. P., jednatelky společnosti Emiar bylo správcem daně zjištěno, že tato osoba neexistuje, na základě čehož dospěl žalovaný k závěru, že daná osoba tudíž nemohla s žalobkyní sjednávat žádnou obchodní spolupráci. Žalobkyně namítá, že uvedené je v rozporu s argumentací žalovaného v bodě [43] napadeného rozhodnutí, kde se uvádí, že i přesto mohlo být plnění poskytnuto. Podle žalobkyně předmětem daňového řízení je ověření práva na odpočet daně na vstupu z faktur vystavených obchodní společností Emiar, tj. subjektu odlišného od paní P. Podstatné je, zda bylo plnění fakticky poskytnuto, k čemuž mohlo dojít i tehdy, pokud se za paní P. vydával někdo jiný. Z trestního spisu, resp. usnesení o odložení trestní věci proti paní P., vyplývá, že se to také stalo. Osoba, za ni se vydávající, se dostavila společně s paní M. do notářské kanceláře za účelem podpisu kupní smlouvy o převodu podílu v obchodní společnosti Emiar. Paní M. se tedy s osobou vydávající se za paní P. musela znát, přesto žalovaný k návrhu žalobkyně výsledek paní M. neprovedl, aniž by své rozhodnutí blíže odůvodnil. Žalobkyně upozorňuje, že nebyl proveden ani výsledek bývalého jednatele obchodní společnosti STEBOR, pana Z.
15. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalobkyně zdůrazňuje, s poukazem na nálezy Ústavního soudu, že neprovedení důkazu je v každém případě třeba řádně odůvodnit (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. I. ÚS 972/09 či ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 2067/14). Závěrem žalobkyně připomíná i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017 č. j 10 Afs 310/2016-35, z něhož vyplývá, že správce daně musí daňovému subjektu při dokazování jeho tvrzení poskytnout patřičnou součinnost a sám má vyvinout maximální úsilí k poznání skutkového stavu. V daném případě však podle žalobkyně správní orgány nedostály své povinnosti zakotvené v ust. § 92 odst. 2 daňového řádu, které stanoví, že správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.
16. Z výše uvedených důvodů je podle žalobkyně napadené rozhodnutí nezákonné a navrhuje soudu, aby je zrušil.
17. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že nadále setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a uvádí, že skutkový stav a právní posouzení jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakožto i v celém předloženém spisovém materiálu.
18. K námitkám *v prvním žalobním bodu*, které se týkají nesprávného hodnocení důkazů, uvádí, že považuje hodnocení svědeckých výpovědí za zcela správné a logické. V podrobnostech žalovaný odkazuje zejména na body [30] až [34] napadeného rozhodnutí, jelikož nepovažuje za účelné, aby znovu hodnocení důkazních prostředků - svědeckých výpovědí - a závěry z nich plynoucí opakoval. Žalovaný poukázal na rozpory a nekonkrétnosti ve vyjádřeních svědků, které nebyly schopny prokázat, že se deklarovaná plnění uskutečnila tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech. Žalovaný dále k hodnocení důkazních prostředků uvádí, že hodnotil všechny důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a přihlédl přitom ke všemu, co vyšlo v řízení najevo ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu. Dle žalovaného nelze izolovaně poukazovat na

jednotlivosti zmíněné svědky ve výpovědích, jako to činí žalobkyně, nýbrž je třeba hodnotit svědecké výpovědi také v celkovém kontextu vzájemných souvislostí. Žalovaný rovněž připomíná, že „hodnocení důkazů provedené daňovým orgánem může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze tehdy, vykazuje-li natolik závažná pochybení, která mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016 č. j. 7 Afs 156/2016-59). Tak je tomu podle judikatury Nejvyššího správního soudu např. tehdy, pokud hodnocení důkazů správcem daně nezohledňuje všechny skutečnosti, které v řízení vyšly najevo a odporuje logice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2012 č. j. 2 Afs 73/2011-76), nebo hodnocení důkazů neodpovídá racionálnímu myšlenkovému procesu odpovídajícímu požadavkům formální logiky, v jehož rámci byl důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň veškeré tyto důkazy ve vzájemné souvislosti, nebo je úvaha o hodnocení důkazů nepřezkoumatelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 7. 2008 č. j. 5 Afs 5/2008-75). Žalovaný dodává, že pouhý nesouhlas žalobkyně s hodnocením důkazních prostředků provedených žalovaným nelze považovat za vadu řízení, pokud je hodnocení v mezích zákona, jak uvedl např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2008 č. j. 5 Afs 5/2008-75. Žalovaný má za to, že požadavkům dostál v souladu s uvedenou judikaturou, když jsou jeho závěry podloženy logickými myšlenkovými pochody a argumenty, vyplývajícími z obsahu spisu.

19. K námitkám *ve druhém žalobním bodu*, které se týkají neprovedení žalobkyní navržených důkazů, uvádí žalovaný, že k požadavku na opakovaný výslech pana H. se vyjádřil již v bodě [44] napadeného rozhodnutí. Žalovaný opakovaně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011 č. j. 5 Afs 24/2010-17, a ze dne 19. 10. 2006 č. j. 7 Afs 15/2003-99, podle nichž lze jako svědka vyslechnout pouze třetí osobu, tedy osobu odlišnou od daňového subjektu. Předseda představenstva je přitom statutárním orgánem daňového subjektu a je tedy osobou jednající jménem daňového subjektu. Nelze jej proto považovat za třetí osobu a tedy ani jej vyslechnout jako svědka. Předsedovi představenstva nic nebránilo, aby skutečnosti, ke kterým jej daňový subjekt navrhoval vyslechnout, sdělil správci daně písemně nebo případně ústně do protokolu. Toto vyjádření by pak bylo považováno za vyjádření daňového subjektu a nikoliv za svědeckou výpověď, neboť na rozdíl od svědka, nemá statutární orgán povinnost vypovídat pravdu. Námitka, že správce daně měl jednateli pokládat konkrétní otázky, je zcela irelevantní, neboť daná osoba zde nevystupovala v pozici svědka. Žalovaný doplňuje, že důkazní břemeno v daném případě leželo na žalobkyni, a bylo na ní, aby v souladu s ustanovením § 92 odst. 3 daňového řádu prokázala své tvrzení, že měla nárok na odpočet daně podle ustanovení § 72 a § 73 ZDPH.
20. K návrhu na výslech pana T. žalovaný uvádí, že ze strany správních orgánů byla vyvinuta maximální snaha o zajištění této svědecké výpovědi, přičemž ve věci zjišťování relevantních informací o této osobě spolupracoval správce daně i s Policií ČR, když Krajské ředitelství Policie hl. města Prahy poskytlo správci daně adresu přechodného pobytu pana T. (viz podání zaevidované pod č. j. 1056578/19 dne 11. 2. 2019). Žalovaný tedy měl kontaktní údaje na pana T. k dispozici přímo od Policie ČR. Tvrzení žalobkyně o tom, že údaje mohly být získány z trestního spisu, pokud by jej žalovaný provedl jako důkaz, tudíž není na místě. Žalovaný doplňuje, že svědecká výpověď pana T. nemohla být uskutečněna, neboť se jej nepodařilo předvolat ani předvést (viz body [36] a [42] rozhodnutí o odvolání).

21. Maximální snahu o zajištění svědecké výpovědi vyvinuly správní orgány i v souvislosti s paní P., bylo však zjištěno, že daná osoba je fiktivní. Je proto zjevné, že veškeré žalobkyní předložené listiny ve vztahu k obchodní společnosti Emiar, nemohly být podepsány uvedenou osobou, tj. paní P., a že toto zjištění prohlubuje pochybnosti, zda se předmětné plnění uskutečnilo tak, jak žalobkyně deklarovala na daňových dokladech. Souhlas žalovaného, že i přesto mohlo být zdanitelné plnění uskutečněno, pak není v rozporu s výše uvedeným - žalobkyně však žádné důkazní prostředky, které by prokázaly, že i přes tyto nesrovnalosti bylo deklarované plnění uskutečněno deklarovaným dodavatelem, tj. obchodní společností Emiar, nepředložila. Žalobkyně mohla, pokud jí byly tyto skutečnosti známy, sdělit je správci daně během celého odvolacího řízení, včetně případných návrhů na provedení svědeckých výpovědí, což však neučinila.
22. K poukazu na neprovedení výslechu svědka Z. žalovaný konstatuje, že v napadeném rozhodnutí skutečně není explicitně zmíněn tento návrh, jedná se však o bývalého jednatele obchodní společnosti STEBOR, přičemž zde není zřejmá jakákoliv souvislost s prověřovaným zdaňovacím obdobím a zdanitelným plněním a žalobkyně vznesla návrh na provedení této svědecké výpovědi rovněž zcela obecně, bez uvedení konkrétních skutečností, které by měly být výsledkem prokázány. Podle žalovaného jsou zde zjevně dány důvody pro odmítnutí provedení této svědecké výpovědi, jelikož by k objasnění okolností zpochybněných případů nikterak nepřispěla. Pokud pak žalovaný tyto skutečnosti žalobkyni nesdělil, lze mít za to, že se jedná o procesní pochybení - podle žalovaného však toto pochybení žádným způsobem neovlivňuje zákonnost rozhodnutí o odvolání.
23. V závěru žalovaný poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 29. 8. 2019 č. j. 1 Afs 332/2018-82, v němž je uvedeno, že „*Kasační soud konstantně judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek ze dne 14. 10. 2005 č. j. 6 Ads 57/2004-59, či zejména ze dne 8. 3. 2007 č. j. 8 Afs 102/2005 - 65, a ze dne 15. 6. 2011 č. j. 2 As 60/2011-101).*“. Nejvyšší správní soud dále odkázal i na rozsudek ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, v němž soud uvedl, že „zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“. Žalovaný na základě uvedeného tedy konstatuje, že ne každé procesní pochybení správního orgánu má vliv na zákonnost rozhodnutí, přičemž obecně platí, že vada řízení neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo. Podle žalovaného se v daném případě jedná právě o takovou situaci - i pokud by v rozhodnutí o odvolání byly explicitně uvedeny důvody pro neprovedení svědecké výpovědi, na výroku rozhodnutí by to nic nezměnilo.
24. Ze shora uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze

skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

26. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ve lhůtě stanovené soudem svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřila (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobkyně doručena dne 6. 9. 2019) a žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil v písemném vyjádření k žalobě ze dne 4. 11. 2019 (ust. § 51 s. ř. s.).
27. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
28. *V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá nesprávné hodnocení svědeckých výpovědí P. L., I. K. a J. P., neboť tvrdí, že právě těmito důkazy prokázala uskutečnění přijatých zdanitelných plnění od společnosti STEBOR a od společnosti Emiar.*
29. Podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*
30. Podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
31. Zdejší soud na úvod připomíná, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně, neboť ten je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má tedy také povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud zjistí některou okolnost zpochybňující v nich uvedené údaje, přechází důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. V takovém případě musí daňový subjekt prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit či navrhnout relevantní důkazní prostředky. Pokud jsou takové důkazy spolehlivě prokazující jeho tvrzení provedeny, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně. V opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemena mezi daňovým subjektem a správcem daně je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti v daňovém řízení uvede či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání. Nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i v daňovém řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje jen k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém tvrzení nebo byl povinen je v něm uvést. Jen ten má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005 sp. zn. IV. ÚS 29/05, svazek 37, nálezy 113 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky, C. H. BECK, Praha 2006, str. 463 a násl.).

32. V posuzované věci je mezi účastníky sporné, zda žalobkyně ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu prokázala, že oprávněně uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění dle ustanovení § 72 a § 73 ZDPH. Z výše uvedené judikatury lze dovodit rovněž, že bylo na vůli žalobkyně jakým způsobem a jakými důkazními prostředky prokáže svá tvrzení, tedy že došlo k dodání předmětného zboží deklarovanými dodavateli tak, jak je uvedeno na předmětných dokladech.
33. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně k nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění žalobkyní od společnosti STEBOR předložila 27 faktur s datem vystavení a současně s datem uskutečnění zdanitelného plnění od 1. 12. 2015 do 29. 12. 2015. Podle faktur předmětem plnění bylo dne 1. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (3 faktury) a zajištění subdodávky technických činností při správě majetku (1 faktura), dne 4. 12. 2015 zajištění subdodávky technického poradenství, průzkum inženýrských sítí, Bratislava (1 faktura), dne 10. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (1 faktura), dne 15. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (4 faktury), dne 18. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (2 faktury), dne 20. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (2 faktury), dne 29. 12. 2015 zajištění technické pomoci při provádění výstavby (11 faktur), zajištění subdodávky technické pomoci při těžbě dřevní hmoty (1 faktura), zajištění subdodávky technické činnosti při správě majetku (1 faktura). Faktury obsahují kromě označení dodavatele a odběratele, označení dodávky jak je uvedeno výše, výši ceny bez DPH, výpočet DPH a cenu s DPH se splatností 3 měsíce s uvedením úhrady – hotově. Faktury neobsahují čísla objednávek, jsou opatřeny razítkem společnosti STEBOR s nečitelným podpisem.
34. K nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění žalobkyní od společnosti Emiar předložila 21 faktur s datem vystavení a současně s datem uskutečnění zdanitelného plnění od 1. 12. 2015 do 29. 12. 2015. Předmětem plnění bylo podle faktur dne 1. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (5 faktur), dne 7. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (1 faktura), dne 10. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (1 faktura), dne 15. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (4 faktury), dne 20. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (1 faktura), dne 29. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (6 faktur), zajištění technické činnosti při správě majetku (2 faktury) a zajištění subdodávky poradenské činnosti v marketingu (1 faktura). Faktury obsahují kromě označení dodavatele a odběratele, označení dodávky jak je uvedeno výše, výši ceny bez DPH, výpočet DPH a cenu s DPH se splatností 3 měsíce s uvedením úhrady – hotově. Faktury neobsahují čísla objednávek a jsou opatřeny razítkem společnosti Emiar s nečitelným podpisem.
35. K prokázání přijatých zdanitelných plnění žalobkyní od těchto společností předložila žalobkyně příjmové pokladní doklady s razítky těchto společností a nečitelnými podpisy.
36. Vlastním šetřením správce daně zjistil, že společnost Emiar je nekontaktní, za předmětné zdaňovací období byl zahájen postup k odstranění pochybností, společnost Emiar nepředložila žádné daňové doklady, tedy ani od žalobkyně a od 9. 2. 2016 je společnost zveřejněna jako nespolehlivý plátc. Společnost STEBOR na výzvu správce daně k poskytnutí informací ohledně obchodní spolupráce s žalobkyní nijak nereagovala.
37. Dne 20. 12. 2016 vydal správce daně „Výzvu k prokázání skutečností“, v níž vyzval žalobkyni mimo jiné, aby prokázala, že předmětná zdanitelná plnění od společností STEBOR a Emiar byla skutečně přijata v deklarovaném rozsahu a od deklarovaných

dodavatelů, a předložil i další informace související s předmětnými plněními. Žalobkyně k této výzvě zaslala listiny týkající se jiných dodavatelů, k plněním, která měla být uskutečněna jmenovanými společnostmi, žádné důkazní prostředky nepředložila.

38. Poté správce daně předvolal ke svědeckému výslechu pana J. H., který byl jednatelem žalobkyně do 1. 4. 2016, na den 2. 3. 2017. Předvolání bylo neúspěšné, pan J. H. se bez omluvy nedostavil a na další termín, na den 28. 3. 2017, se omluvil s žádostí o náhradní termín ve dnech 11. 4. 2017 - 13. 4. 2017. Z uvedeného důvodu byl termín konání výpovědi přesunut na den 13. 4. 2017. Správce daně dne 13. 4. 2017 sepsal se jmenovaným jednatelem protokol o ústním jednání, v jehož úvodu konstatoval, že tohoto dne, tedy dne 13. 4. 2017 měl být proveden výslech svědka, bývalého jednatele pana J. H. na základě opakovaného předvolání ze dne 6. 3. 2017; vzhledem ke zjištění správce daně na veřejně dostupném portálu obchodního rejstříku, že dne 10. 4. 2017 se pan J. H. stal znovu jednatelem, mohlo být pouze zaznamenáno podání při správě daní ve formě protokolu o ústním podání sepsané podle ust. § 60 až § 62 daňového řádu. Jednatel byl správcem daně vyzván, aby popsal ekonomickou činnost v předmětném zdaňovacím období 12/2015 s tím, že má prostor k vyjádření, poté správce daně položil jednatelem otázky ohledně prodeje žalobkyně, tedy společnosti LIPEKA a ohledně obnovení funkce jednatele této společnosti.
39. K další vydané „Výzvě k prokázání skutečností“ ze dne 19. 4. 2017 (aby daňový subjekt doložil důkazní prostředky související s přijatými zdanitelnými plnění od společností STEBOR a Emiar, že tyto společnosti byli skutečnými dodavateli, že zdanitelná plnění byla přijata v rozsahu uvedeném na příslušných daňových dokladech, kdo předmětná plnění od těchto dodavatelů předával, v jaké formě, kde a kdy, kdo tato plnění zajišťoval, podmínky a skutečnosti mající vztah k poskytnutým službám) žalobkyně sdělila, že není schopna doložit další účetní doklady mimo předložené faktury, navrhla výpověď I. K., tehdejší pracovnice, která vyřizovala záležitosti reklamních plnění s tím, že svědkyně bude schopna zodpovědět dotazy týkající se rozsahu poskytnutých reklamních plnění, kdo tyto služby předával, v jaké formě, kde a kdy byly poskytnuty. Dne 5. 6. 2017 bylo správci daně doručeno podání nazvané „Vyjádření daňového subjektu“, jehož součástí byly nepopsané vytištěné kopie fotografií ofocených hokejových mantinelů s reklamami a další kopie reklamních tabulí a panelů, na kterých jsou uvedeny různé společnosti.
40. Dne 11. 7. 2017 se uskutečnila za účasti zástupce žalobkyně svědecká výpověď paní I. K. (protokol č. j. 5224422/17/2005-62561-110224).
41. V přípisu doručeném správci daně dne 19. 7. 2017 navrhla žalobkyně provedení výpovědi dalšího svědka, pana J. P., který byl jejím zaměstnancem. Výslech tohoto svědka byl proveden dne 12. 9. 2017 (protokol č. j. 6966476/17/2005-62561-110224).
42. Správce daně na základě výše uvedených zjištění dospěl k závěru, že daňový subjekt neprokázal faktické přijetí deklarovaných plnění deklarovanými dodavateli a neunesl tak důkazní břemeno, které jej v předmětné věci tížilo. S tímto závěrem obsaženým ve „Sdělení o výsledku kontrolního zjištění“ ze dne 6. 10. 2017 seznámil žalobkyni, která následně navrhla doplnit dokazování výsledkem dalšího svědka P. L., k němuž uvedla, že jednal za společností Emiar a STEBOR. Výslech tohoto svědka se uskutečnil za účasti zástupce žalobkyně dne 20. 11. 2017 (protokol č. j. 8350262/17/2005-62561-110224).
43. Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný nesprávně hodnotil svědecké výpovědi P. L., I. K. a J. P., neboť právě jejich výpovědi prokazují přijetí zdanitelného plnění od společností STEBOR i Emiar.

44. Soud před vlastním posouzením těchto námitek konstatuje, že v posuzované věci žalobkyně ke splnění své důkazní povinnosti předložila správci daně daňové doklady – faktury, podle nichž předmětem plnění od společností STEBOR a Emiar v prosinci 2015 mělo být ponejvíce zajištění subdodávky reklamních činností (celkem 12 faktur od společnosti STEBOR a 18 faktur od společnosti Emiar, dále 11 faktur od společnosti STEBOR na zajištění technické pomoci při provádění stavby, ale i fakturu od této společnosti na zajištění subdodávky technického poradenství, průzkum inženýrských sítí, Bratislava (viz bod 33. tohoto rozsudku).
45. Soud v obecné rovině připomíná, že faktury jsou daňovými doklady, které představují výzvu dodavatele, aby mu odběratel uhradil částku v něm uvedenou, nejsou však samy o sobě důkazem o realizaci ve faktuře uvedeného předmětu plnění. I když žalobkyně předložila rovněž pokladní příjmové doklady, tyto jsou toliko neočíslovanými kopiemi s nečitelným podpisem a razítky společností STEBOR a Emiar, které vystavení těchto listin nepotvrdily. Podle soudu ani z kopie fotografií ofocených hokejových mantinelů s reklamami a další kopie reklamních tabulí a panelů, které nelze ztotožnit s místem a časem jejich pořízení, na nichž jsou uvedeny různé společnosti, nelze nijak seznat souvislost se společnostmi STEBOR a Emiar, natož souvislost s konkrétním plněním těchto společností, kterým podle předložených 27 faktur mělo být od společnosti STEBOR dne 1. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (3 faktury) a zajištění subdodávky technických činností při správě majetku (1 faktura), dne 4. 12. 2015 zajištění subdodávky technického poradenství, průzkum inženýrských sítí, Bratislava (1 faktura), dne 10. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (1 faktura), dne 15. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (4 faktury), dne 18. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (2 faktury), dne 20. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (2 faktury), dne 29. 12. 2015 zajištění technické pomoci při provádění výstavby (11 faktur), zajištění subdodávky technické pomoci při těžbě dřevní hmoty (1 faktura), zajištění subdodávky technické činnosti při správě majetku (1 faktura) a dále zdanitelná plnění od společnosti Emiar podle předložených 21 faktur uskutečněné dne 1. 12. 2015 představující zajištění subdodávky reklamních činností (5 faktur), dne 7. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (1 faktura), dne 10. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (1 faktura), dne 15. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (4 faktury), dne 20. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (1 faktura), dne 29. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností (6 faktur), zajištění technické činnosti při správě majetku (2 faktury) a zajištění subdodávky poradenské činnosti v marketingu (1 faktura). Takto předloženými listinnými důkazy nelze prokázat, že žalobkyně od uvedených společností přijala tato plnění v uvedené dny právě v rozsahu, který odpovídá právě částkám uvedeným ve fakturách. Jiné listinné důkazy žalobkyně nepředložila.
46. Žalobkyně k prokázání svého tvrzení o přijetí zdanitelného plnění od společností STEBOR i Emiar navrhla postupně provedení svědeckých výpovědí P. L., I. K. a J. P., o nichž tvrdí, že právě jejich výpovědi prokazují přijetí tohoto zdanitelného plnění. S uvedeným se soud nemohl ztotožnit.
47. Dne 11. 7. 2017 se uskutečnil za účasti zástupce žalobkyně výslech svědkyně paní I. K., která potvrdila, že u daňového subjektu měla v předmětném období na starosti prezentaci a image reklamních partnerů, zajišťování jejich reklamního plnění jako produkční, dále uvedla, že reklamní činnost spočívala v image prezentace reklamních partnerů na sportovištích, sportovních událostech, společenských událostech, výběr dodavatelů je

v podstatě dán, protože se jedná o sportovní kluby, nebo v té době nabízené možnosti prezentace, k otázce „Jakým způsobem byly hrazeny faktury za tyto činnosti?“ uvedla svědkyně „Bankovním převodem, pokud vím“. K otázce, jestli si vzpomene na nějakého konkrétního dodavatele, uvedla svědkyně, že se většinou jedná o hokejové kluby, blíže uvedla, že si myslí, že tam je spolupráce SK Hobit, spolu, spolupráce s divadly (MDB, Divadlo Zlín a Slovácké divadlo UH. Dále k otázce jak často probíhalo zajištění subdodávek reklamních činností ve zdaňovacím období prosinec 2015, uvedla, že s dodavatelem (většinou hokejový klub) se na začátku sezony uzavře smlouva a běží to do doby, než se uzavře období, k další otázce, kdo tyto činnosti konkrétně vykonával“ svědkyně uvedla, že se většinou se jedná o manažery klubů, majitele reklamních ploch, nebo majitele společností, u kterých se činnost objednává. Na otázku, v čem spočívala činnost dodavatele v technické činnosti při správě majetku a průzkumu inženýrských sítí a kdo tuto činnost vykonával, svědkyně uvedla, že toto netuší. K otázce, zda zná společnost STEBOR a Emiar svědkyně uvedla „*Ne, nic mi to neříká, nikdy jsem s nimi nejednala*“. Svědkyně k předloženým fotografiím zaslaným daňovým subjektem uvedla, že *tyto fotografie jsem dostala od subdodavatelů klubů*“.

48. Podle žalovaného z uvedeného vyplývá, že svědkyně K. měla u daňového subjektu na starosti reklamní činnost, nicméně společnosti STEBOR a Emiar nezná. Ze svědecké výpovědi byl zjištěn i rozpor v úhradách, neboť dle svědkyně tyto probíhaly vždy bankovním převodem, ale v předmětném případě měly proběhnout v hotovosti, vytištěné kopie fotografií, které předložil daňový subjekt, nemohou doložit uskutečnění plnění od společností STEBOR a Emiar, neboť ze svědecké výpovědi paní K. vyplývá, že tyto fotografie dostala od subdodavatelů klubů. Svědecká výpověď na základě uvedeného nebyla proto hodnocena jako důkazní prostředek svědčící ve prospěch daňového subjektu.
49. Žalobkyně v žalobě sice připustila, že svědkyně I. K. uvedla, že názvy společností jí nic neříkají a že s nikdy s nimi nejednala, ale současně dodala, že je znát nemusela, protože svědkyně jednála běžně s dodavatelem reklamy, ale předmětem plnění těchto společností bylo poskytnutí práv a know how, nikoliv poskytnutí konkrétních reklamních činností. Žalobkyně upozornila, že svědkyně označila konkrétní dodavatele reklamy, což je shodné s výpovědí svědka L. Žalobkyně pak namítá rovněž, že z její výpovědi vyplývá, že svědkyně se mohla pouze domnívat, jaký byl způsob úhrady faktur, když sama faktury nevystavovala, kdy tuto záležitost měla na starosti účetní. Žalobkyně činí závěr, že svědkyně potvrdila, že žalobkyně uskutečňovala reklamní činnost, která úzce souvisela s předmětným zdanitelným plněním (odkoupené zakázky, know how, shodní dodavatelé dle výpovědi svědka L. a svědkyně K.). Svědkyně potvrdila, že žalobkyně uskutečňovala reklamní činnost, která úzce souvisela s předmětným zdanitelným plněním
50. Výše uvedeným námitkám soud nepřisvědčuje. Otázky a odpovědi jmenované svědkyně se vztahovaly k reklamní činnosti prováděné žalobkyní v posuzovaném období v obecné rovině (tedy ve vztahu k různým dodavatelům), a nelze z nich dovodit žádnou spojitost s přijetím zdanitelného plnění od společností STEBOR a Emiar, které svědkyně vůbec nezná. Její výpovědi nemohlo být tedy ani prokázáno jakékoli plnění od těchto společností v předmětném období a ve výši odpovídající částkám uvedeným v předložených fakturách. Soud se proto neztotožňuje s žalobkyní, že svědkyně potvrdila, že žalobkyně uskutečňovala reklamní činnost, která úzce souvisela s předmětným zdanitelným plněním.
51. Poté se uskutečnil na návrh žalobkyně (viz přípis doručený správci daně dne 19. 7. 2017) výslech dalšího svědka, pana J. P., který uvedl, že byl zaměstnancem daňového subjektu,

byl v činnosti řidiče, činnost byla vykonávána v Brně, řidič nejedí na místě, adresa Brno, Blansko, na ulici Svitavská, nepamatují si, jeho činnost řídil jednatel společnosti, pan H. Dále uvedl, že zná paní I. K., několikrát ji v životě viděl. K otázce, zda mu něco říká název společností STEBOR a Emiar, svědek uvedl, že neví, jestli to nejsou společnosti těch páňů, co si dovedl inženýr K., možná to budou firmy spojené s novými dodavateli, neví, možná kdyby věděl otázky dopředu, tak by si vzpomněl. Takhle neví po těch letech. K otázce, v čem spočívala reklamní činnost společnosti LIPEKA a pro koho ji dělala, svědek uvedl, že neví, nějaká Brněnská reklamní správcovská, něco takového a k doplňující otázce, zda se nejednalo o společnost Brněnská produkční, uvedl svědek, že to může být, nevylučuje to. K otázce jakou další činnost daňový subjekt vykonával, svědek uvedl, že ví o činnosti reklamní, budou to činnosti stavební, správcování objektů, což předpokládá a reklamní produkční činnost taky, ale to si nepamatuje.

52. Podle žalovaného svědek na všechny otázky odpovídal nekonkrétně, případně si dotazované skutečnosti nepamatoval, nedokázal ani s jistotou říci, jakou činnost u daňového subjektu vykonával on a jakou činnost vykonával přímo daňový subjekt. Z těchto důvodů svědeckou výpověď neosvědčil jako důkazní prostředek svědčící ve prospěch daňového subjektu, neboť z odpovědi svědka nebylo potvrzeno, že deklarované plnění se uskutečnilo tak, jak deklaroval na daňových dokladech.
53. Žalobkyně s tímto posouzením svědka nesouhlasí a namítá, že svědek výslovně uvedl, jak pracoval u žalobkyně (jako řidič) a kde svou činnost vykonával (v Brně, Blansku), že svědek konkrétně popsal, jakou činností se žalobkyně zabývala (činností stavební i reklamní), a rovněž, že reklamní činnost vykonávala žalobkyně pro společnost Brněnská reklamní správcovská, či se mohlo jednat o společnost Brněnská produkční. Z uvedené výpovědi žalobkyně dovozuje, že svědek potvrdil, že odběratelem reklamních činností byla právě tato společnost, že zná svědkyni K., která pracovala pro žalobkyni a měla na starost reklamní činnost, odpovědi žalobkyně nebyly nekonkrétní.
54. K námitkám, které se týkají posouzení výpovědi svědka pana J. P., soud uvádí, že sice neshledává odpovědi jmenovaného svědka zcela nekonkrétní, avšak současně je neshledává za prokazující tvrzení žalobkyně o přijetí konkrétních zdanitelných plnění od společností STEBOR (v rozsahu uváděném v 27 ks faktur od společnosti STEBOR či v rozsahu uváděném v 21 fakturách od společnosti Emiar). Skutečnosti uváděné svědkem, kde pracoval jako řidič společnosti, jakou činnost společnost prováděla (v obecné rovině), vzpomněl-li si na jednoho odběratele daňového subjektu, jsou pro prokázání uskutečnění deklarovaného plnění tak, jak je deklarováno v daňových dokladech, nerozhodné.
55. Dne 20. 11. 2017 provedl na návrh žalobkyně správce daně další svědeckou výpověď, a to svědka P. L., který mimo jiné uvedl, že zastupoval společnosti Emiar a STEBOR na základě osobní dohody s majiteli firem, byli to Bulhaři, jedna Bulharka měla občerstvení na Brněnské přehradě, těm vybíral nájem, tak se seznámili, jméno si nepamatuje, plné moci a jiné písemnosti nemá, to pověření bylo od Bulharky, ta jednala za jednu společnost, ten druhý byl chlap, jeho jméno je T., ty dva koupili reklamní práva a nějaký dva baráky dodělávali po firmě od nějakého architekta, tak od něj koupili práva na prodej reklamních ploch, pro něj dělali baráky, ty přeproducty Lipece. K otázce jakou funkci svědek zastával v obchodní spolupráci uvedl, že byl prostředník, kterej to měl domluvit, Bulhaři neuměli dobře česky, svědek umí rusky a Bulhaři taky mluvili rusky, pak se měli předávat peníze, při předání byl účasten, protože oni chtěli, aby u toho byl, vždycky byl někde kontakt v centru Brna, bylo to po částech vyplácený, před svědkem to nebylo nikdy počítaný, ale věděl, že kolem 200 000 Kč, bylo to v obálkách, to se

platilo několikrát, protože ty akce se opakovaly, svědek byl asi u šesti, sedmi předání, kolik zaměstnanců měly asi firmy Bulharů, svědek neví. K otázce o jaké reklamní činnosti mělo jít uvedl svědek, že dvě divadla, MD Brno, ne Slovácký divadlo, golf Slavkov, 3 hokejový mužstva, Zlín, 2 nebo 3 z nižší soutěže a pak hlavně Brno magistráty a některý STK po Brně, k otázce čeho se týkaly stavební práce svědek uvedl, že jedna stavba byla v Brně, druhá Brno venkov, ale přesně neví, závěrem svědek sdělil, že nezná adresu T., neví jestli je v České republice, je to dva roky.

56. Podle žalovaného z uvedené výpovědi svědka vyplývá, že svědek nedisponuje informacemi k předmětným obchodním transakcím; neznal jména majitelů firem, které měl zastupovat; zastupování měl provádět na základě osobní dohody a žádné plné moci ani jiné písemnosti nevlastní; peníze se dle svědka vyplácely někde v centru Brna a po částech. Pan L. také uvedl, že nikoho nezastupoval a byl pouze prostředníkem, kdy jedna firma druhé prodávala práva, nikoli práci. Žalovaný konstatoval, že odpovědi svědka jsou velmi nekonkrétní, svědek neměl ponětí o chodu společností STEBOR a Emiar, ani o konkrétní spolupráci s dodavatelem, nedokázal odpovědět, kolik dané společnosti měly zhruba zaměstnanců a čeho se týkaly stavební práce sloužící k zajištění technické pomoci, které dle svědka měly provádět. Nebylo potvrzeno, že by pan L. jednal za společnosti STEBOR a Emiar, neexistují k tomu ani žádné listinné důkazy. Svědeckou výpovědí tak nelze prokázat, že se odvolatelem deklarovaná plnění uskutečnila tak, jak deklaroval na daňových dokladech.
57. Žalobkyně, která s tímto posouzením výpovědi svědka P. L. nesouhlasí, namítá, že svědek výslovně uvedl, že jedním z majitelů firem byl Bulhar, pan T., majitelkou druhé firmy byla Bulharka, byl opakovaně přítomen obchodním jednáním mezi žalobkyní a těmito společnostmi, neboť zajišťoval tlumočení v ruštině, výslovně uvedl, že předmětem obchodu byla reklamní práva a přenechání zakázky na dva domy, dále svědek uvedl, že byl opakovaně (6x až 7x) přítomen předání peněz mezi žalobkyní a zástupci společností, konkrétně popsal, čeho se týkaly reklamní činnosti, když uvedl 2 divadla, MD Brno, Slovácký divadlo, golf Slavkov, 3 hokejový mužstva Zlín 2 nebo 3 z nižší soutěže a pak hlavně Brno magistráty a některý STK po Brně.
58. K námitkám, které se týkají posouzení výpovědi svědka P. L., soud uvádí obdobně jako k výpovědi svědka pana J. P., že sice neshledává odpovědi jmenovaného svědka zcela nekonkrétní, neshledává je však současně za prokazující tvrzení žalobkyně o přijetí konkrétních zdanitelných plnění od společností STEBOR (v rozsahu uváděném v 27 ks faktur od společnosti STEBOR či v rozsahu uváděném v 21 fakturách od společnosti Emiar). Skutečnosti uváděné svědkem, že tlumočil obchodním jednáním mezi žalobkyní a těmito společnostmi v ruském jazyce, že firmy patřili Bulharům, jedné ženě a panu T., že předmětem obchodu byla reklamní práva a přenechání zakázky na dva domy a svědek byl 6x až 7x přítomen předání peněz mezi nimi v obálkách, že se reklamní činnost týkala 2 divadel, MD Brno, Slovácký divadlo, golf Slavkov, 3 hokejových mužstev a Brno magistrátu a některý STK po Brně, nelze podle soudu vztáhnout ke konkrétnímu zdanitelnému plnění, jenž by mohlo být důkazem o přijetí konkrétního zdanitelného plnění od společností STEBOR i Emiar v žalobkyní předložených fakturách v rozsahu zde uvedeném s hodnotou ve fakturách uvedených cenách a s uskutečněním plnění ve fakturách uvedeného konkrétního data. Z uvedených důvodů se proto soud ztotožňuje s dílčím závěrem žalovaného, že touto svědeckou výpovědí nelze prokázat, že se daňovým subjektem deklarovaná plnění uskutečnila tak, jak jsou deklarovány na daňových

dokladech. Pro úplnost soud dodává, že svědek P. L. sice potvrdil účast na obchodních jednáních žalobkyně s těmito společnostmi v pozici tlumočníka, ale rovněž z této výpovědi vyplývá, že teprve směřovala k uzavření obchodu. Rozsah plnění, na základě takto uzavřené dohody, byla-li uzavřena a bylo-li na jejím základě poskytnuto předmětné zdanitelné plnění obsažené v předložených fakturách, žalobkyně nedoložila žádným důkazním prostředkem, tedy žádným listinným či jiným důkazem. Soud znovu připomíná, že faktury nejsou samy o sobě důkazem o realizaci ve faktuře uvedeného předmětu plnění a předložené pokladní příjmové doklady jsou pouze neočíslovanými kopiemi s nečitelným podpisem a razítky společností STEBOR a Emiar, které vystavení těchto listin nepotvrdily. K navrhovaným svědeckým výpovědím se soud vyjádří v rámci vypořádání se s námitkami ve druhém žalobním bodu.

59. Z uvedených důvodů nepřisvědčil soud žalobkyni, že v důsledku nesprávného hodnocení uvedených svědeckých výpovědí, dospěl žalovaný k nesprávnému závěru, že jimi neprokázala uskutečnění přijatých zdanitelných plnění od společnosti STEBOR a od společnosti Emiar.
60. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá neprovedení žalobkyní navržených důkazů.
61. Předně upozorňuje, že nebyl opakován výslech bývalého jednatele žalobkyně pana H..
62. Jak již bylo výše uvedeno, správce daně vydal dne 20. 12. 2016 „Výzvu k prokázání skutečností“, v níž vyzval žalobkyni mimo jiné, aby prokázala, že předmětná zdanitelná plnění od společností STEBOR a Emiar byla skutečně přijata v deklarovaném rozsahu a od deklarovaných dodavatelů, a předložil i další informace související s předmětnými plněními. Žalobkyně k této výzvě zaslala listiny *týkající se jiných dodavatelů*, k plněním, která měla být uskutečněna jmenovanými společnostmi, žádné důkazní prostředky nepředložila. Správce daně poté předvolal ke svědeckému výslechu pana J. H. jako bývalého jednatele žalobkyně, a to na den 2. 3. 2017. Předvolání bylo neúspěšné, pan J. H. se bez omluvy nedostavil a na další termín, na den 28. 3. 2017, se omluvil s žádostí o náhradní termín ve dnech 11. 4. 2017 - 13. 4. 2017. Z uvedeného důvodu byl termín konání výpovědi přesunut na den 13. 4. 2017. Před uskutečněním této výpovědi však pan J. H. odstoupil od smlouvy o převodu obchodního podílu týkající se žalobkyně a znovu se stal jejím jednatelem (zápis do obchodního rejstříku byl proveden dne 10. 4. 2017). Správce daně tedy postupoval správně, když dne 13. 4. 2017 sepsal se jmenovaným jednatelem protokol o ústním jednání, v jehož úvodu konstatoval, že tohoto dne, tedy. Dne 13. 4. 2017 měl být proveden výslech svědka, bývalého jednatele pana J. H. na základě opakovaného předvolání ze dne 6. 3. 2017, vzhledem ke zjištění správce daně na veřejně dostupném portálu obchodního rejstříku, že dne 10. 4. 2017 se pan J. H. stal znovu jednatelem, mohlo být pouze zaznamenáno podání při správě daní ve formě protokolu o ústním podání sepsané podle ust. § 60 až § 62 daňového řádu. Jednatel byl správcem daně vyzván, aby popsal ekonomickou činnost v předmětném zdaňovacím období 12/2015 s tím, že má prostor k vyjádření, poté správce daně položil jednatele otázky ohledně prodeje žalobkyně, tedy společnosti LIPEKA a ohledně obnovení funkce jednatele této společnosti.
63. Uvedenému postupu nelze podle soudu ničeho vytknout, naopak nelze přehlédnout, že i když se dne 10. 4. 2017 pan J. H. stal opět jednatelem žalobkyně, tuto skutečnost sám správci daně nesdělil, byť si jí musel být vědom a současně si musel být vědom i skutečnosti, že navrhl správci daně takový termín pro uskutečnění svědecké výpovědi, kdy

byl již jednatelem žalobkyně. Za těchto okolností, důvodnosti nového výsledku jednatele žalobkyně, pana H., soud tedy nemohl přisvědčit a ztotožňuje se s žalovaným, že jednatelem panu H. nic nebránilo, aby skutečnosti, ke kterým jej daňový subjekt navrhoval vyslechnout, sdělil správci daně písemně nebo případně ústně do protokolu. Námitka, že správce daně nepokládal jednatelem konkrétní otázky, je v posuzovaném irelevantní, neboť jmenovaný jednatel nemohl vystupovat v pozici svědka (viz protokol ze dne 13. 4. 2017, č. j. 3131936/17/2005-62561-110224).

64. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s postupem žalovaného ve vztahu k zajištění výsledku pana N. B. T., jednatele a společníka obchodní společnosti STEBOR.
65. Ze správního spisu vyplývá, že v doplnění odvolání navrhla žalobkyně výsledek jednání a společníků společností STEBOR a Emiar s odkazem na údaje v obchodním rejstříku.
66. Podle ust. § 100 odst. 2 daňového řádu „*v případě, že se předvolaná osoba bez dostatečného důvodu nedostaví ani po opakovaném předvolání, může správce daně vydat rozhodnutí o předvedení a požádat o její předvedení příslušný bezpečnostní sbor, který má pravomoc k předvedení podle jiného právního předpisu.*“ Jak vyplývá z výše uvedené citace zákona, správce daně je při opakovaném neúspěšném předvolání oprávněn využít institutu předvedení, nemá však tuto možnost uloženou zákonem jako svou povinnost. V daném případě zavázal správce daně touto povinností nadřízený orgán v přípisu č. j. 2524/19/5300-21443-712603 a správce daně byl povinen tento pokyn respektovat, včetně využití institutu předvedení svědka, konkrétně u společnosti STEBOR se jedná o pana N. B. T. a u společnosti Emiar se jedná o paní M. T. P.
67. Na žádost správce daně zaslala Policie České republiky přípis doručený dne 12. 2. 2019, z něhož správce daně zjistil, že pan N. B. T. má v České republice povolen přechodný pobyt od 29. 3. 2017 jako občan EU, od 14. 3. 2017 je hlášen na adresu XXX, k pobytu osoby M. T. P., nar. XXX, st. příslušnost Bulharská republika, bylo sděleno, že osoba tohoto jména a data narození nemá v evidencích Policie ČR žádné záznamy.
68. Na základě údajů sdělených Policií ČR správce daně na adresu pobytu pana T. zaslal opakovaně předvolání k podání svědecké výpovědi (předvolání na den 27. 2. 2019 a na den 15. 3. 2019), o konání nařízeného výsledku byla vždy vyrozuměna i žalobkyně. K oběma nařízeným jednáním se nedostavil svědek ani zástupce žalobkyně. Správce daně požádal v souladu s ust. § 100 odst. 2 a 3 daňového řádu Policii ČR o předvedení svědka na den 9. 4. 2019, o čemž byl vyrozuměn zástupce žalobkyně, který zaslal omluvu s žádostí o stanovení jiného termínu z důvodu kolize s jiným jednáním. Policie ČR k žádosti o předvedení svědka sdělila v přípisu ze dne 9. 4. 2019, že šetřením na místě bylo zjištěno, že N. B. T. nemá na adrese XXX označen zvonek ani poštovní schránku, v domě se nájemníci neznají a v evidenci Policie ČR nebyl na jmenovaného nalezen žádný kontakt. K žádosti zástupce žalobkyně ze dne 16. 4. 2019 o zaslání protokolu o výsledku svědka N. B. T. správce daně písemně sdělil zástupci žalobkyně, že výsledek svědka se dne 9. 4. 2019 neuskutečnil, a dále mu sdělil výsledek šetření Policie ČR ohledně pana N. B. T. s tím, že spisový materiál byl postoupen Odvolacímu finančnímu ředitelství.
69. Žalovaný uvádí, že byly využity všechny zákonné možnosti k předvedení svědka, když mu bylo zasláno předvolání, následně opakované předvolání a vzhledem k tomu, že se ani na jedno z předvolání svědek nedostavil, byla Policie ČR požádána o jeho předvedení, avšak ani touto cestou se svědka nepodařilo předvolat.

70. Soud se shoduje s žalovaným, že správce daně, který respektoval závazný pokyn nadřízeného správního orgánu, využil všechny zákonem dané možnosti zajištění výsledku navrženého svědka.
71. Žalobkyně namítá, že již v odvolacím řízení upozornila, že podle obsahu trestního spisu vedeného ve věci podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, kdy oznamovatelem byl správce daně, se Policii ČR podařilo místo pobytu pana T. zjistit a svědka vyslechnout. Podle žalobkyně mohl žalovaný z trestního spisu čerpat i informace na kontakty na navržené svědky.
72. V obecné rovině lze žalobkyni přisvědčit, přesto však soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti dané věci dospěl k závěru, že popsany postup orgánů daňové správy ob stojí.
73. Žalobkyni je třeba přisvědčit, že již v odvolacím řízení odkazovala na trestní oznámení, které bylo vyšetřováno Policií ČR, a navrhla jeho vyžádání z důvodu čerpání informací z něj. Žalovaný tomuto návrhu nevyhověl s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 2 Afs 33/2011 – 78, v němž se soud zabýval rozdíly mezi trestním řízením a řízením daňovým, jejichž výsledky nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti de iure ani de facto. Nejvyšší správní soud ozřejmil, že výsledky obou řízení bývají mnohdy zcela rozdílné a za příčinu označil jednak odlišný předmět těchto řízení (potrestání protiprávního jednání v trestním řízení, při současném garantování všech záruk plynoucích z povahy trestního obvinění, oproti řádnému stanovení a vybrání daně v řízení daňovém), jednak zásady a způsoby jejich vedení, zejména při dokazování. Odlišnost obou řízení z hlediska procesu se projevuje především v tom, že v trestním řízení je to příslušný orgán státu, kdo je povinen prokázat, že obžalovaný spáchal trestný čin; naproti tomu v řízení daňovém je na daňovém subjektu, aby prokázal správnost svých tvrzení, tedy na něm leží důkazní břemeno ohledně řádného splnění daňové povinnosti. S poukazem na tuto odlišnost žalovaný uvedl, že pokud tedy daňový subjekt považoval za důležitá zjištění vyplývající z trestního řízení, mohl během odvolacího řízení předložit důkazní prostředky, které by podle něj prokazovaly, že se předmětné plnění uskutečnilo tak, jak je deklarováno na daňových dokladech a dodal, že daňový subjekt však během odvolacího řízení žádné důkazní prostředky nepředložil, přičemž zdůraznil, že z rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125 a rozsudku NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33 vyplývá, že „daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž břemeno důkazní ve smyslu procesní odpovědnosti za prokázání jím tvrzených skutečností spočívá na stěžovateli.“ Žalovaný tímto de facto připomenul žalobkyni její důkazní břemeno v daňovém řízení, které nese z důvodu prokázání uplatněného nároku.
74. Soud po zvážení posuzovaného případu konstatuje, že žalobkyně se domáhá nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění žalobkyní od společnosti STEBOR a od společnosti Emiar.
75. K prokázání uskutečnění plnění dle těchto faktur předložila žalobkyně nečíslované příjmové pokladní doklady s razítky uvedených společností a nečitelnými podpisy a vytištěné kopie fotografií, na nichž jsou hokejové mantinely s reklamami a další kopie reklamních tabulí a panelů, na kterých jsou uvedeny různé společnosti. Jiné listinné důkazy žalobkyně nepředložila. Postupně pak navrhla výsledky svých bývalých pracovníků, a to nejprve paní I. K., která u daňového subjektu měla v předmětném období

na starosti prezentaci a image reklamních partnerů, zajišťování jejich reklamního plnění jako produkční, jenž potvrdila a popsala způsob zajišťování reklamního plnění dodavateli, avšak s tím, že z této výpovědi nelze seznat souvislost s tvrzeným předmětným plněním, když svědkyně o takovém plnění ze strany společností STEBOR či Emiar nevypovídala ani je neznala (viz body 47. až 50. tohoto rozsudku), a poté navrhla výslech dalšího svědka, pana J. P., který u daňového subjektu byl v předmětném období řidičem, i když svědek popsal své pracovní zařazení u daňového subjektu, soud jím popsané skutečnosti (viz body 51. až 54. tohoto rozsudku) neshledává za prokazující tvrzení žalobkyně o přijetí konkrétních zdanitelných plnění od společností STEBOR (v rozsahu uváděném v 27 ks faktur od společnosti STEBOR či v rozsahu uváděném v 21 fakturách od společnosti Emiar). Byť žalobkyně poté navrhla výslech ještě dalšího svědka uskutečněného dne 20. 11. 2017, pana P. L., který popsal obchodní jednání žalobkyně se společnostmi Emiar a STEBOR i potvrdil, že mezi nimi došlo k opakované platbě, kterou odhadoval okolo částky 200 000 Kč (nebylo to před ním počítané) a vypovídal o jednáních o prodeji práv na prodej reklamních ploch či dělání baráků, nelze podle soudu jeho výpověď vztáhnout ke konkrétnímu předmětu zdanitelného plnění, jenž by mohlo být důkazem o přijetí konkrétního zdanitelného plnění od společností STEBOR i Emiar v žalobkyní předložených fakturách v rozsahu zde uvedeném s hodnotou ve fakturách uvedených cenách a s uskutečněním plnění ve fakturách uvedeného konkrétního data.

76. Soud po zvážení uvedených skutkových okolností dospěl k závěru, že za situace, kdy správce daně vyčerpal zákonné a nadřízeným orgánem stanovené možnosti zajištění výslechu svědka pana N. B. T., ač žalobkyně na jeho výslechu trvala, nebylo na místě, aby správce daně z vlastní iniciativy pokračoval ve vyhledávací činnosti ke zjištění kontaktů na jmenovaného svědka (např. prověřoval postupně různé veřejnoprávní evidence, včetně evidence trestního řízení). Takový požadavek je ve vztahu k cíli správy daní nepřiměřený, a to i z toho důvodu, že správce daně je povinen postupovat bez zbytečných průtahů a tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady (§ 7 daňového řádu). Naopak byla to v posuzovaném případě žalobkyně, která zvolila postupné navrhování důkazních prostředků nikoli v koncentrované podobě, což samo vedlo k prodlužování řízení. Přes tuto procesní taktiku však žalobkyně předloženými a provedenými důkazy neprokázala svá tvrzení, že mezi žalobkyní a společnostmi STEBOR a Emiar byl uzavřen obchodní vztah, jehož výsledkem bylo v případě společnosti STEBOR dne 1. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností a zajištění subdodávky technických činností při správě majetku, dne 4. 12. 2015 zajištění subdodávky technického poradenství, průzkum inženýrských sítí, Bratislava, dne 10. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 15. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 18. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 20. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 29. 12. 2015 zajištění technické pomoci při provádění výstavby, zajištění subdodávky technické pomoci při těžbě dřevní hmoty a zajištění subdodávky technické činnosti při správě majetku a v případě společnosti Emiar dne 1. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 7. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 10. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 15. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 20. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, dne 29. 12. 2015 zajištění subdodávky reklamních činností, zajištění technické činnosti při správě majetku a zajištění subdodávky poradenské činnosti v marketingu. Jinými slovy, žalobkyně nepředložila a nenavrhla takové důkazy, které by uskutečnění tvrzeného zdanitelného plnění prokázaly, přičemž současně nelze výslechem

jednoho důkazního prostředku, tedy výsledkem jednoho požadovaného svědka prokázat výše uvedená tvrzení žalobkyně vyplývající z předložených daňových dokladů – faktur týkající se rozsahu a předmětu i doby uskutečnění zdanitelného plnění. Obdobně hodnotí soud i požadavek žalobkyně, aby správce daně pokračoval i ve vyhledávací činnosti osob, které by mohly znát osobu, která se vydávala za neexistující paní M. T. P., jejíž výslech také žalobkyně navrhovala. Podle soudu takový návrh je pouze účelovým prostředkem k prodlužování řízení. Soud shledává vhodným na tomto místě připomenout, že žalobkyni byl dán dostatečný prostor (správce daně opakovaně žalobkyni vyzýval k doložení předmětného zdanitelného plnění), aby předložila takové důkazní prostředky, které by žalobkyní tvrzené skutečnosti prokázaly.

77. Soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí ani z důvodu, že žalovaná v rozhodnutí neuvedla důvod, pro který nebyl proveden výslech bývalého jednatele obchodní společnosti STEBOR, pana Z., který navrhla žalobkyně v rámci odvolacího řízení s tím, že pan J. Z. byl tím, kdo převedl na pana T. obchodní společnost STEBOR. I když žalovaný k tomuto návrhu ničeho neuvedl, považoval by soud za přepjatý formalismus, pokud by z tohoto důvodu rušil napadené rozhodnutí, když navrhovaným důkazním prostředkem měly být objasněny skutečnosti týkající jiných, než rozhodných skutečností, tedy doložení uskutečnění předmětného zdanitelného plnění.
78. K závěrečnému poukazu žalobkyně na nutnost řádného odůvodnění, včetně uvedení konkrétních nálezů Ústavního soudu, z nichž tato nutnost rovněž vyplývá, soud uvádí, že napadené rozhodnutí shledává řádně odůvodněným. Soud poukazuje na str. 5 až 10 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný adekvátně popsal a hodnotil zjištěný skutkový stav, na str. 12 až 14 rozhodnutí, kde se žalovaný dostatečně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami v posuzovaném případě. Neprovedení důkazů, kromě neprovedení výslechu pana J. Z. (viz bod 78. tohoto rozsudku) je řádně odůvodněno pod bodem 42 až 44 na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje. Z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů soud neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění či že by jejich hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci.
79. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
80. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu